

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: J.R. , ...
zastoupen JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem, Moskevská
1461/66, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, Závodní 353/88,
360 06 Karlovy Vary,

za účasti osoby
zúčastněné MUDr. Z.V. , ...
na řízení:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č.j. 707/SÚ/17-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „stavební úřad“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 4. 5. 2017, č.j. 4515/SÚ/17 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), bylo k žádosti MUDr. Z.V. a A.V. (dále jen „stavebníci“) vydáno dle § 129 odst. 2 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dodatečné povolení na stavbu: oplocení K. V., C. (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. x, x, x, x, x v k. ú. x, kterým byla stavba dodatečně povolena. Dále byl specifikován obsah stavby.
2. K odvolání žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č.j. 707/SÚ/17-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněn výrok I. prvoinstančního rozhodnutí pod nadpisem dodatečné povolení na stavbu tak, že po provedené změně zní: dodatečné povolení na stavbu: oplocení K. V., C. (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. x, x v k. ú. x, kterým stavbu dodatečně povoluje. Ve zbytku bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
3. Žalobce se žalobou ze dne 10. 10. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručitou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního rozhodnutí.
4. Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.
5. Vyhláška č. 501/2006 Sb. upravuje obecné požadavky na využívání území.
6. Vyhláška č. 503/2006 Sb. podrobněji upravuje územní rozhodování, územní opatření a stavební řád.
7. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

8. Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné a věcně nesprávné a že jím byl zkrácen na svých právech. Stran skutkového stavu konstatoval toto: *„Žalobce je mimo jiné vlastníkem pozemku parc. č. x v kat. území x, na který navazují pozemky parc. č. x a parc. č. x v kat. území x ve vlastnictví stavebníků. Na společné hranici těchto pozemků byl umístěný plot z prefabrikovaných železobetonových sloupů s výplní z drátěného pletiva, který byl v žalobcově vlastnictví. Plot byl funkční a ve standardním stavu.“*
9. *Stavebníci žalobce požádali o souhlas vybetonovat u žalobcova stávajícího oplocení mezi sloupky 10 cm vysoký prostor, aby se nemohl podhrabat jejich pes na žalobcův pozemek. S tímto žalobce vyslovil souhlas. Následně stavebníci požádali, zda mohou při provádění demontovat plotové pletivo, aby se jim snadněji betonovalo s tím, že pletivo po vybetonování vrátí zpět. I s tímto žalobce souhlasil. V době, kdy práce na oplocení stavebníci prováděli, se žalobce v x zdržoval jen příležitostně. Když žalobce po nějaké době do x přijel, zjistil, že jeho plot byl zcela odstraněn včetně železobetonových sloupků a že je zde budován plot, který neodpovídá svým provedením ani umístěním plotu původnímu. Stavebníci bez vědomí a souhlasu žalobce úmyslně a vědomě zabrali ve svůj prospěch část žalobcova pozemku parc. č. x a parc. č. x v prostoru za jimi zbudovaným skladem nářadí a zahradní techniky, přičemž mezi pozemky parc.č. x a xzbudovali oplocení částečně mimo společnou hranici tak, že tento zmenšuje plochu pozemku stavebníků. Místo soklu pak zbudovali zeď, kterou vydávají za plotovou podezdívku, která je*

ale ve skutečnosti opěrnou zdí, neboť jejím vybudováním došlo ke zvýšení nivelity pozemku parc. č. x oproti žalobcovu pozemku parc. č. x.“ Žalobce dále tvrdil, že ze strany jeho pozemku „je výše této zdi v prostoru u poz. parc. č. x 50 cm a v horní části u hranice pozemku parc.č. x s pozemkem parc.č. x pak 116 cm. Navíc v tomto prostoru se opěrná zeď lomí a kopíruje v délce cca 150 cm hranici těchto pozemků. Uměle zbudované převýšení pozemku stavebníku oproti výšce mého pozemku parc. č. x je zřejmé z toho, že můj pozemek je pod korunou opěrné zdi níže od 50 do 116 cm. Ze strany stavebníků převyšuje opěrná zeď terén pozemku parc. č. x jen o cca 20 cm.

10. *Tím, že stavebníci navýšili terén svého pozemku a ohradili ho zbudovanou opěrnou zdí, změnili poměry navazujících pozemků. Srážková voda ze svahu nad pozemky stavebníků a žalobcovými do zbudování opěrné zdi přirozeně vsakovala do celého prostoru. Po stavebním zásahu stavebníků navýšený terén a více jak metrová opěrná zeď brání přirozenému odtoku a vsakování vody a veškerá voda je směřována do prostoru žalobcova pozemku parc. č. x, což se již projevilo zvýšenou vlhkostí a změnou charakteru porostu, neboť v části tohoto pozemku již rostou jen vlhkomilné rostliny. (...) Vydáním napadeného rozhodnutí došlo k zásahu do žalobcova vlastnického práva, práva na nedotknutelnost osoby a soukromí, na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a práva na spravedlivý proces, a to níže uvedenými nezákonnostmi.“*

Charakter stavby, „salámová metoda“

11. Žalobce dle svého tvrzení stavebníkům povolil na jeho funkčním oplocení bez podezdívky vybetonovat jako náhradu za podezdívku 10 cm desku ke znemožnění podhrabání psem. Jak bylo zřejmé z dalších kroků stavebníků, nebylo jejich cílem zabránit podhrabávání psa, ale vybudování opěrné zdi sloužící k rozšíření provedeného navýšení pozemku parc. č. x oproti úrovni navazujícího pozemku parc. č. x, jehož povrch reprezentuje výši původního rostlého terénu pozemků v dané lokalitě. K realizaci svého záměru stavebníci využili i toho, že v rozhodné době realizace stavby se žalobce ve své nemovitosti zdržoval jen příležitostně. Pro splnění svých záměrů jej fakticky uvedli v omyl.
12. Stavební úřad žalobcovým námitkám proti nepovolené stavbě nepřikládal žádnou důvodnost. Tyto odmítl, přičemž se dovolával zákonných ustanovení, která naopak svědčí ve prospěch žalobce, tj. k nepovolení uvedené stavby.
13. Stavebníci v rozporu se zákonem zvolili tzv. „salámovou metodu“, která začala požadavkem na umožnění zbudování zábrany proti podhrabání psu, pokračovala dalšími požadavky a skončila vybudováním opěrné zdi navýšeného pozemku s oplocením. Aby stavebníci své nepovolené a neodsouhlasené stavbě a odcizení žalobcova funkčního oplocení dali důvodnost, začali v řízení tvrdit, že žalobcův plot na společné hranici byl poškozený, polehlý a nefunkční. Žádný důkaz v tom směru však stavebníci nepředložili a předložit ani nemohou, neboť takové jejich tvrzení je nepravdivé.
14. Ustanovení § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nařizuje s ohledem na souvislosti a charakter území vymezovat pozemky, stanovovat podmínky jejich využívání a umísťovat stavby tak, aby nedocházelo ke zhoršování kvality prostředí a hodnoty území. V rozporu s tímto ustanovením nastolili stavebníci nezákonnou stavbou podmínky pro omezení výkonu vlastnického práva žalobce a užívání pozemku parc. č. x.
15. Jestliže se žalovaný ve svém rozhodnutí dovolává § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pak nelze opomenout, že úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků,

staveb a zařízení nelze činit na úkor pozemků vedlejších. Závěr žalovaného o tom, že je logické, že si stavebníci chrání svůj majetek, který se nachází v blízkosti lesa, a že tedy logicky nahradili nefunkční oplocení novým, neboť § 24c písm. b) téže vyhlášky ukládá, že oploceny musí být pozemky se stavbami, kde je nutno zamezit volnému pohybu osob nebo zvířat, pak pro takový závěr žalovaný nemá žádné podklady a důkazy. Jedná se o účelové tvrzení a zneužití práva. Do zásahu stavebníků, kteří odstranili plot na společné hranici, byl plot funkční a sloužil svému účelu. Blízký les nemá s existencí předmětného plotu žádnou souvislost, neboť je od něj nepřístupný. K výše uvedenému pojmu „salámová metoda“ žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. února 2013, čj. 50 A 24/2012 – 64.

16. Způsob vypořádání odvolacích námitek je zcela nedostatečně odůvodněn, je nepřezkoumatelný a je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
17. Oba správní orgány porušily svou povinnost zjišťovat materiální pravdu a všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jak vyplývá z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu tím, že se spolehly na projektovou dokumentaci a nevyšly ze skutečného stavu, aniž by vzaly do úvahy, že stavba byla budována bez jakékoliv dokumentace a byla vyhotovena účelově dodatečně v souvislosti se zahájením řízení o odstranění stavby. Stavbu dodatečně povolily jako oplocení s podezdívkou, aniž by zkoumaly a vzaly do úvahy skutečnost, že stavebníci ve skutečnosti vybudovali opěrnou zeď pro svůj navýšený pozemek a teprve na tu postavili plot. Z kontextu celé stavby a jejího umístění na pozemku je však zcela zřejmé, že se jedná o opěrnou zeď sloužící navýšenému pozemku stavebníků.
18. Pro povolení stavby není rozhodující účel, ke kterému má být stavba dle žádosti stavebníka postavena, ale její faktický účel využívání. Primárním účelem opěrné zdi je zpevnění svažitého terénu či zpevnění navýšeného terénu nad okolní terén tak, aby nedošlo k sesuvu půdy. Na rozdíl od toho podezdávka plotu slouží k pevnému usazení oplocení do terénu a zejména k vytvoření dělící roviny pozemků bránící přerůstání či prorůstání rostlin, či průnikům zvířat podhrabáním. Z uvedeného je zřejmé, že stavebníci zbudovali opěrnou zeď.
19. Žalobce měl za to, že právě touto nezákonnou metodou se vydali stavebníci a oba správní orgány jim v tom na úkor žalobce napomáhaly, čímž fakticky znehodnotily celý proces vydávání stavebního povolení. Svým jednáním a postojem k věci daly najevo, že si stavebníci mohou postavit jakoukoliv jim vyhovující stavbu a stavební úřad ji prostřednictvím zneužití ustanovení o dodatečném povolení stavby povolí a bude jim nápomocen.

Porušení zásady legitimního očekávání, nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí

20. Napadené rozhodnutí je v rozporu s principem legitimního očekávání. Legitimní očekávání je upraveno v § 2 odst. 4 správního řádu tak, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto ustanovení obsahuje celkem tři základní zásady: zásadu ochrany veřejného zájmu („aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“), zásadu nestranného postupu a rovného přístupu („aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu“) a zásadu ochrany legitimního očekávání („aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“). Důsledné

uplatňování této zásady ve správním řízení je zárukou ochrany před svévolným rozhodováním správního orgánu ve stejných nebo obdobných věcech a před porušováním principu rovnosti v právech, jak je zřejmé např. z nálezů sp. zn. I. ÚS 98/04 ze dne 29. 6. 2005.

21. I v rámci dodatečného povolení stavby musí správní orgán respektovat stanoviska dotčených subjektů, tedy nemůže zcela ignorovat žalobcova stanoviska jakožto vlastníka nemovitostí jen proto, že stavebníci zbudovali v rozporu s jejich původní žádostí diametrálně odlišnou, zcela jinou stavbu.
22. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení se tedy v odůvodnění rozhodnutí musí uvést, jak se správní orgán vypořádal se všemi námitkami a návrhy účastníků.
23. V této souvislosti žalobce odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, dle kterého procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdňujícím pojmem.
24. Žalobce především konstatoval, že v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byla uvedena celá řada velmi konkrétních námitek, se kterými se žalovaný vypořádává zcela formálním, tedy nedostatečným způsobem. Jeho vypořádání sestává z pouhých obecných tvrzení, tvrzení o tom, že daná námitka není předmětem tohoto řízení atd.
25. Nepřezkoumatelným způsobem jsou ze strany žalovaného vyhodnoceny zejména tyto odvolací námitky: podezdívka, pravý účel opěrná zeď, umístění stavby, nerespektování hranice pozemků, což je budoucí možnou příčinou sporů, svévolné odstranění funkční stavby oplocení žalobce, zásah do pohody bydlení, snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobce.

Nesprávné vyhodnocení zásahu do práv žalobce

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Pokud by správní orgán přiznal relevanci i námitkám, které účastník řízení uplatnil a které se netýkají zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabýval, dostal by se účastník z pozice namítajícího účastníka do pozice univerzálního dohlížeče.“* Takové posouzení námitek je však zcela nesprávné.
27. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby tak, jak tato byla zbudována, musí být veškeré skutečnosti, jako by se jednalo o žádost na stavbu dosud nerealizovanou. Skutečnost, že stavba je zbudována, nemůže stavebníkům při její event. legalizaci přinášet nějaké ohledy či výhody. Jestliže má stavební úřad dle § 90 stavebního zákona v územním řízení posuzovat záměr žadatele s cíli a úkoly územního plánování a má vytvářet předpoklady pro udržitelný rozvoj spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí a pro soudržnost společenství obyvatel území, nemůže dopustit a posléze legalizovat svévoli stavebníků.
28. Je nepochybné, že v souladu s územně plánovací dokumentací a územním plánem města

je v předmětné lokalitě přípustné umisťovat stavby pro rodinné bydlení s užitkovými zahradami včetně staveb souvisejících s bydlením. Toto však musí být provedeno odpovídajícím způsobem. Zákon v tomto směru akcentuje pro soudržnost společenství obyvatel daného území vyvážený vztah podmínek. Vyváženost lze dosáhnout jen při současném respektování oprávněných zájmů stavebníků i dotčených subjektů, tj. zájmů žalobce jako vlastníka sousedních pozemků, které jsou stavbou stavebníků dotčeny.

29. Co se týče místních poměrů, ty jsou dány umístěním původního plotu, který ve 100 % svého umístění respektoval hranice pozemků. Nynější stav je takový, že nepovolená stavba se svými rozměry a umístěním vymyká místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání žalobcových pozemků nacházejících se za nepovolenou stavbou, neboť tento je zastiňován. Svým neestetickým vzhledem stavba opěrné zdi hyzdí žalobcův pozemek.

Porušení procesních práv žalobce

30. Jako účastníku řízení bylo žalobci upřeno právo na rovné postavení v řízení. Jak je zřejmé z činnosti správního orgánu zejména prvního stupně, ten v řízení stranil stavebníkům. Pod odborným vedením stavebního úřadu byli stavebníci vedeni k legalizaci nepovolené stavby, aniž by byla přitom zohledněna žalobcova vlastnická práva a oprávněné námitky. Postup správních orgánů v dané věci byl v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení.
31. Podle § 7 správního řádu dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Tam, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

32. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 11. 2017, v němž se neztotožnil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné a věcně nesprávné. Stavební úřad i žalovaný postupovali v řízení o dodatečném povolení stavby zcela v souladu se stavebním zákonem, viz strana 6, 7, 8 a 9 napadeného rozhodnutí.
33. K námitce týkající se „salámové metody“, v níž žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 50 A 24/2012 - 64 ze dne 26. 2. 2013, žalovaný konstatoval, že uvedený rozsudek (kauza ZUR Vestecská spojka) ani vzdáleně nesouvisí s předmětem tohoto řízení o dodatečném povolení stavby. Dále se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobce, že oba správní orgány porušily svou povinnost zjišťovat materiální pravdu a všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad postupoval dle § 3 a § 50 správního řádu, stejně tak v souladu s §§ 51 a 52 správního řádu. V rámci řízení vyzval účastníky k ústnímu jednání na místě stavby z důvodu smírného odstranění sporů dle § 5 správního řádu (č. j. 15225/SÚ/16 ze dne 14. 12. 2016). Z tohoto místního šetření byl sepsán protokol, z něhož vyplývá, že stavba oplocení je provedena v souladu s dokumentací k žádosti o dodatečné povolení oplocení.
34. Žalovaný v neposlední řadě nesouhlasí ani s žalobcovými tvrzeními, že byla porušena zásada legitimního očekávání, napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a správní orgány nesprávně vyhodnotily zásah do práv žalobce. Stavební úřad se k této problematice dostatečně vyjádřil a řádně ji zdůvodnil ve svém rozhodnutí č. j. 4515/SÚ/17 na str. 7, 8, 9, 10 a 11. Žalovaný změnil napadené rozhodnutí stavebního úřadu, a nadále trvá na svých závěrech, že bylo postupováno procesně správně, v souladu

se stavebním zákonem a správním řádem.

35. Žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

[IV] Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

36. K předmětné věci se stručně vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení (stavebník MUDr. Z.V.) v podání ze dne 13. 11. 2017, v němž uvedl, že v roce 2008 koupil dům v sousedství žalobce. Po rekonstrukci domu a nastěhování se stavebník zeptal žalobce, jestli nebude mít námitky, když opraví nefunkční plot mezi jejich pozemky (šlo o staré pletivo, které v některých místech dospělý člověk mohl překročit). Žalobce souhlasil a dokonce při rekonstrukci (2011) pomáhal s odstraněním pařezů a betonových sloupků, které si žalobce vzal na svůj pozemek. Několik let byl klid a k překvapení stavebníka dal žalobce v roce 2015 (4 roky po postavení plotu!) podnět ke stavebnímu úřadu, že plot není v souladu se stavebním zákonem. Stavebník tedy požádal v únoru 2016 o dodatečné stavební povolení na stavbu oplocení.
37. Stavebník dále konstatoval, že nemá pocit, že by postupoval nějak asociálně či protiprávně. Na stavbu plotu získal souhlas svého souseda. Žalobcova námitka, že jeho plot mu odstranili a udělali nový, když nebyl zrovna doma, je zcela směšná. V naší obci žalobce vše střeží bedlivým okem a spory včetně soudních vede nebo vedl s mnohými sousedy. O nutnosti mít na plot stavební povolení stavebník nevěděl. Po upozornění stavebního úřadu se okamžitě snažil sjednat nápravu podáním dodatečného povolení stavby.

[V] Replika

38. Žalobce zaslal soudu k vyjádření žalovaného repliku ze dne 8. 2. 2018, v níž uvedl, že je pochopitelné, že žalovaný bude hájit správnost svého postupu ve věci a správnost svých rozhodnutí. Vyjádření žalovaného neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti, ale jen odkazy na rozhodnutí. Žádným relevantním způsobem nereaguje na žalobcem uváděné konkrétní námitky a nesprávnosti v jeho činnosti.
39. Nelze přehlédnout, že žalovaný legalizuje nepovolenou stavbu stavebníků postavenou jinde a jinak, než jak s tím žalobce stavebníků vyjádřil souhlas. Žalovaný stavbu dodatečně povolil jako oplocení s podezdívkou, aniž by zkoumal a vzal do úvahy skutečnost, že stavebníci ve skutečnosti vybudovali opěrnou zeď pro svůj navýšený pozemek a teprve na tu postavili plot. Z kontextu celé stavby a jejího umístění na pozemku je zcela zřejmé, že se jedná o opěrnou zeď sloužící navýšenému pozemku stavebníků. Pro povolení stavby není rozhodující účel, ke kterému má být stavba dle žádosti stavebníka postavena, ale její faktický stav a účel využívání.
40. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě nezabýval vznesenými žalobními námitkami. Jestliže má stavební úřad dle § 90 stavebního zákona v územním řízení posuzovat záměr žadatele s cíli a úkoly územního plánování a má vytvářet předpoklady pro udržitelný rozvoj spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí a pro soudržnost společenství obyvatel území, nemůže dopustit a posléze legalizovat svévoli stavebníků. Vyváženost lze dosáhnout jen při současném respektování oprávněných zájmů stavebníků i dotčených subjektů, tj. zájmů žalobce jako vlastníka sousedních pozemků, které jsou stavbou stavebníků dotčeny.

41. Jak je zjevné z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě, reaguje v něm na žalobcovy výhrady a namítané nesprávnosti v řízení. Žalovaný místo toho, aby postupoval v souladu se zákonem a hájil oprávněné zájmy dotčených subjektů, postupoval v řízení tak, že legalizoval nepovolenou stavbu stavebníků, přestože stavba nejenom omezuje výkon žalobcova vlastnického práva, ale dokonce poškozuje i jeho vlastnictví.
42. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalobce trval na podané žalobě v plném rozsahu.

[VI] Posouzení věci soudem

43. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
44. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
45. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
46. Při jednání před soudem dne 4. 9. 2019 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci. Osoba zúčastněná se jednání nezúčastnila.
47. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím bylo k žádosti stavebníků vydáno dodatečné povolení na stavbu: oplocení K. V., C. na pozemku parc. č. x, x v k. ú. x a byl specifikován její obsah.
48. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
49. Stran rozsahu přezkumu žalobních námitek soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

50. Právě uvedená kritéria žalobních námitek nesplňují tvrzení uvedená v části žaloby uvozené nadpisem „Charakter stavby „salámová metoda“. Konkrétně se jednalo o tvrzení, podle nichž *„způsob vypořádání odvolacích námitek je zcela nedostatečně odůvodněn, je nepřezkoumatelný a je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu“*, přičemž *„oba správní orgány porušily svou povinnost zjišťovat materiální pravdu a všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jak vyplývá z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu tím, že se spolehly na projektovou dokumentaci a nevyšly ze skutečného stavu, aniž by vzaly do úvahy, že stavba byla budována bez jakékoliv dokumentace a byla vyhotovena účelově dodatečně v souvislosti se zahájením řízení o odstranění stavby.“*
51. Předně, soud zde postrádá jakákoliv konkrétní tvrzení o tom, v čem žalobce spatřuje ono nedostatečné vypořádání odvolacích námitek, a tedy nepřezkoumatelnost odůvodnění v tom směru. Žalobce neuvedl, které námítky byly vypořádány nedostatečně (příp. vůbec). Takto uplatněná námitka pak nemůže být logicky relevantně vypořádána, neb soud se nemá v podstatě k čemu vyjádřit.
52. Dále, žalobce si v další části námítky jednoznačně odporuje. Sice tvrdí, že *„stavba byla budována bez jakékoliv dokumentace“*, aby ovšem zároveň vytýkal správním orgánům, že se *„spolehly na projektovou dokumentaci a nevyšly ze skutečného stavu“*. Nadto, ve vztahu k druhé části tvrzení, žalobce neuvedl žádný konkrétní rozpor projektové dokumentace se skutečným stavem. Za těchto okolností pak sotva lze vypořádat takovou námitku (při opětovné absenci jakýchkoliv konkrétních stran porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) jinak, než konstatováním, že se v souzené věci jednalo o řízení o dodatečné povolení stavby a stavebníci v rámci tohoto řízení předložili potřebnou dokumentaci. Správní orgán seznal, že tato dokumentace (mimo jiné) postačuje pro dodatečné povolení stavby a vydal příslušné rozhodnutí (= prvoinstanční rozhodnutí). V takto vymezené obecné rovině nelze jeho postupu cokoliv vytknout.
53. A ke stejnému závěru, tedy o nedůvodnosti námítky, soud dospěl stran tvrzení, že se stavebníci vydali *„nezákonnou metodou (...) a oba správní orgány jim v tom na úkor žalobce napomáhaly, čímž fakticky znehodnotily celý proces vydávání stavebního povolení.“* Soud znovu opakuje – má-li být žalobní tvrzení způsobilé k řádnému vypořádání, musí se jednat o konkrétní polemiku s údaji, tvrzeními, závěry atd. Není-li jí, je nemožné námitku relevantně vypořádat.
54. Další žalobní tvrzení jsou obsažena v části žaloby uvozené nadpisem „Porušení zásady legitimního očekávání, nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí“, kde žalobce nejprve tvrdil, že *„napadené rozhodnutí je v rozporu s principem legitimního očekávání.“* Vzhledem k tomu, že opět neuvedl, v čem přesně spatřuje porušení této zásady, nebylo možné takovou námitku relevantně vypořádat.
55. Dále, žalobce považoval napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když namítal, že v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí byla uvedena celá řada velmi konkrétních námitek, se kterými se žalovaný vypořádává zcela formálním, nedostatečným způsobem. Nepřezkoumatelným způsobem byly dle žalobce

vyhodnoceny odvolací námitky stran podezdívky, pravého účelu opěrné zdi, umístění stavby, nerespektování hranice pozemků, svévolného odstranění funkční stavby oplocení žalobce, zásahu do pohody bydlení a snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobce.

56. Byť v tomto případě žalobce alespoň vyjevil, že specifikované odvolací námitky nebyly v jeho případě vypořádány dostatečně, resp. byly vypořádány formálně, ani to nepostačuje k tomu posoudit takovou námitku jako splňující výše uvedené parametry. To by totiž muselo být žalující stranou řečeno, v čem vidí onu nedostatečnost a formálnost (např., že byla vypořádána jen část námitky nebo že nebyla vypořádána vůbec; že bylo k námitce pouze ocitováno zákonné ustanovení, aniž by bylo uvedeno, jak dopadá na žalobcovu věc atd.). Nic takového žalobce neuvedl a soud za něj nemůže žalobní tvrzení dotvářet. Případné konstatování soudu o pochybení správních orgánů musí vycházet z důvodné žalobní námitky. Žalobce nemůže pouze obecně nadnést, co je podle jeho názoru v nepořádku, musí přesně určit s, čím a proč nesouhlasí. A soud následně posoudí, zda má žalobce pravdu či nikoliv. Taková konkrétní konstatování však v této části žaloby vyjevena nebyla.
57. Další žalobní tvrzení jsou obsažena v části žaloby uvozené nadpisem „Nesprávné vyhodnocení zásahu do práv žalobce“. Žalobce předně shledal jako zcela nesprávné posouzení námitek, ohledně nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *pokud by správní orgán přiznal relevanci i námitkám, které účastník řízení uplatnil a které se netýkají zkrácení jeho práv, a věcně se jimi zabýval, dostal by se účastník z pozice namítajícího účastníka do pozice univerzálního dohlížeče.* Ani tato námitka důvodná nebyla.
58. Opakovaným nedostatkem žaloby je i v tomto směru to, že žalobce vůbec nesdělil, stran jakých námitek s tímto závěrem správního orgánu nesouhlasí. Pokud by tak učinil, bylo by možné posoudit, zda je v takovém konkrétním případě onen závěr správního orgánu přílehlavý. Žalobce tak ale neučil, a soud proto nemůže než konstatovat, že stavební řízení vskutku není postaveno na tom, že by účastník takového řízení byl jakýmsi „generálním advokátem“.
59. Dále, jistě se lze ztotožnit s žalobcovým názorem, že *„předmětem řízení o dodatečném povolení stavby tak, jak tato byla zbudována, musí být veškeré skutečnosti, jako by se jednalo o žádost na stavbu dosud nerealizovanou“*, přičemž *„skutečnost, že stavba je zbudována, nemůže stavebníkům při její event. legalizaci přinášet nějaké ohledy či výhody.“* Chtěl-li být ovšem žalobce úspěšný, měl označit, v čem byla žádost stavebníků o dodatečné povolení stavby nedostatečná, příp. jak byly stavebníci v rámci řízení zvýhodněni. Nic takového ovšem soudu sděleno nebylo. A obdobné lze konstatovat i stran tvrzení, že *„nepovolená stavba se svými rozměry a umístěním vymyká místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání žalobcových pozemků nacházejících se za nepovolenou stavbou, neboť tento je zastínován.“* Žalobce neuvedl jediný údaj, z něhož by bylo možno seznat ono vymykání se místním poměrům. Proti jeho obecným námitkám stojí rozhodnutí správních orgánů vycházejících z projektové dokumentace, o jejíž konkrétnosti nemůže být pochyb. I v tomto případě je námitka nedůvodná, přičemž soud se nezabýval tvrzením o neestetičnosti stavby, neboť námitka v takové podobě nemůže být předmětem přezkumu správního rozhodnutí.
60. Poslední námitka byla vyjevena v části žaloby uvozené nadpisem „Porušení procesních práv žalobce“. Ovšem ani tu žalobce neuvedl, jak konkrétně mu bylo upřeno právo na rovné postavení v řízení, v čem konkrétně spatřuje jím tvrzené stranění stavebníků ze strany stavebního úřadu. Stejně tak nespecifikoval, jaké jeho námitky nebyly zohledněny.

Za těchto okolností i zde soud nemohl jinak, než konstatovat nedůvodnost takových tvrzení.

61. Vzhledem k tomu, že žádné z žalobních tvrzení soud neshledal důvodným, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, nebyl proveden důkaz navržený žalobcem (fotodokumentací stavby), protože by to bylo zjevně nadbytečné.

[VII] Náklady řízení

63. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
64. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 9. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu